

KRISTIN COLLI

**VRAH
MÉHO SYNA**

Vrah mého syna

Autor

Kristin Colli

*Když člověk přijde o to nejcennější, co má, dokáže se
krutě pomstít!*

*Příběh je smyšlený a nepopisuje žádnou skutečnou
událost.*

Svým milým čtenářům přeji hezké čtení...

Kapitola 1: Návrat

„Čau rodinko. Tady to ale voní!“ řekl sexy mladík, který se nečekaně objevil v kuchyni.

„Jééé, brácha přijel!“ radovala se dívka, která byla z jeho překvapivého příjezdu dost zaskočená. Bratr si sundal brýle, položil brašnu na zem a rozevřel svou náruč.

Matka se šla se přivítat se synem.

„Strašně jsi nám chyběl,“ objala a nechtěla ho pustit.

„Vždyť mě umačkáš,“ prohlásil mladík.

„Mám hroznou radost, že jsi tady!“

Nemohla se matka nabažit té radosti, že právě před sebou má svého syna.

„Proč si o sobě nedal vědět už dřív?“ zeptala se sestra.

„A co zkoušky? Jak ti dopadly?“ starala se matka.

„Skvěle... A mám vyznamenání! Ale ty tři měsíce na vysoký už byly úděsný!“

„To musíme oslavit? Mám pro tebe tvé oblíbené jídlo Nachos.“

„To si rád dám.“

„A jak jsi vlastně přijel?“ zajímala se matka.

„Autobusem,“ odvětil matce s úsměvem. V té chvíli se objevil v kuchyni Carlosův otec.

Byl to fešný muž, s prošedivělými vlasy, s pihou na pravé straně tváře, v rozhalené košili. Bylo mu něco málo přes čtyřicet.

„Vítej doma, Carlosi,“ bylo vidět, že je nesmírně rád, že vidí syna po takové době.

Vzápětí přišla do místnosti ještě jedna osoba. Krásná přírodní blondýnka, ve strakatých šatech a s pěkně zakulaceným břichem.

Carlos okamžitě zareagoval na svoji nastávající. Přišel k těhotné partnerce, kterou také dlouho neviděl.

„Chyběl jsi mi.“

„Ty mně taky,“ a svou nastávající manželku na přivítanou políbil.

Pak se mladík se zájmem zeptal:

„Mohu se pozdravit s malým?“ V tu chvíli ho vzala za ruku a položil si ji na své břicho.

Otec, ale tyhle pocity raději nechával stranou, když mu náhle zazvonil telefon v kapse. Odešel pak někam do většího soukromí.

Carlos ještě stále držel svou dlaň na jejím břichu a poprvé ucítil malé kopnutí.

„Vidíš, poznal, že se mu vrátil táta.“

Do této situace se vrátil otec Nick a s mobilem v ruce sdělil synovi:

„Mluvil jsem s Eddiem a říkal mi, že bys mohl v pondělí nastoupit do práce.“

„To je super, brácho,“ ozvala se nadšená sestra.

Carlos na sobě nedal nic znát, jelikož moc dobře věděl, že mu bude šéfovat jeho otec.

Ještě téhož dne v úzké sešlosti probíhala rodinná oslava.

Atmosféra byla dobře naladěná. Hlavně proto, že se vrátil Carlos a s ním dům znovu ožíval.

Smáli se trapasům a veselým historkám. Nejvíce tomu, co Madison zažila se svým přítelem na střední.

„Vzpomínám si, jak si tenkrát na mě zabodoval? On se s kluky totiž vsadil, že kvůli mně se vysleče donaha! A taky udělal!“

„No jo... Ale teď je to už jinak. Tenkrát slovo dalo slovo, a teď jsme spolu, vid’?“ políbil jí hřbet ruky.

Po předkrmu jim Kelsey servírovala na stůl další mexický chod zvaný „Burrito“.

„Mami, ty nás chceš zničit? To všechno se nedá sníst,“ prohlásil Carlos s plným žaludkem.

„To je pěkné,“ řekla zaraženě matka. „Madison, tobě taky nechutná?“

„Chutná, jenom ta Chili omáčka mi trochu nesedla.“ A náhle ucítila tlak v podbříšku a změnila svou vizáž.

„Co je ti?“ zeptal se Carlos.

„Asi budu rodit...! Myslím, že mám kontrakce!“

„Cože máš?“ vyděsil se nastávající. Záhy mu ale došlo, že dítě, co společně čekají, je možná na cestě.

„Zavolám sanitku,“ řekla Carlosova matka a vytočila číslo na záchranku.

Po deseti minutách dorazila sanitka i s doktorem, který bedlivě rodičku prohlédl.

„Jedná se zatím o planý poplach. Kdyby něco, tak volejte.“

„Jistě, pane doktore. A děkujeme,“ přátelsky vyprovodili pana doktora.

„Neboj se, všechno bude v pořádku. Carlos se o ni postará,“ utiřil manželku. Objal ji zezadu okolo pasu a významně jí řekl:

„Nepůjdeme do ložnice?“ nabídl se Nick a naznačil, že má postranní úmysly.

„Teď? Je tady přece Nina.“

„Jako kdybich tu nebyla,“ odešla do svého pokoje si lehnout.

„Jsme tu sami!“ naznačil manželce vzrušený Nick.

„Ty dokážeš člověka opravdu rozpálit,“ usmívala se.

„Vzala sis přece chlapa se španělskou krví!“ Víc si svoji manželku přitiskl ke svému tělu.

„Nezapomínej, že já jsem taky poloviční Španělka!“

Manžel se usmál na svou překrásnou ženu a začal ji vášnivě líbat. Náhle se otevřely dveře a stála v nich Nina.

„Omlouvám se, musím vám vyřídit, že děda Olmos pozítří přijede na svatbu!“

„To je dobrý! Zrovna teď nám musíš sdělit, že děda přijede pozítří,“ načepýřil se Nick.

„Lásko, já vím, že ho zrovna moc nemusíš. Ale je to můj otec.“

„Právě, protože je to tvůj otec! „Promiň, ale musím to nějak jít někam vydýchat.“

A naprosto zničený si to namířil ke vchodovým dveřím. Dcera Nina se za ním nechápavě ohlédla.

Carlos si vyšel s kluky do jednoho nočního strip baru, aby s nimi oslavil rozlučku se svobodou.

„Tohle musíme pořádně zapít,“ řekl naladěný Jeremy. „Ženíš se přece poprvé.“

Uvnitř baru v žárech reflektorů, tančily prsaté krásky u tyče. Carlos, Jeremy, Josh a Pierce se pobaveně usmívali při pohledu na barové tanečnice s obřími proporcemi.

Zasedli k nevelkému kulatému stolu, co měli předem rezervovaný.

„Čím začnete, pánové?“ zeptala se sexy servírka.

„Máme děsnou žízeň! Pro začátek si dáme něco tvrdšího! Tady kámoš se loučí se svobodou.“

„Rozumím,“ lišácky se usmála nezkrotná kočka a zamířila rovnou k barovému pultu.

„Páni, to je ale kost!“ řekl Josh, který zůstal ze žhavé krásky doslova paf.

„Koukám, že tě pěkně rozpálila. Jen kdyby to věděla Lucynda!“ popíchl ho s úsměvem Carlos.

„Jsi debil, Carlosi,“ Josh směšně zakroutil hlavou.

V té chvíli jim žhavá kočka přinesla míchanou Tequilu s vodkou a ledem. Sexy se usmála na Carlose.

„Díky krásko,“ opětoval jí úsměv.

„Není zač, fešáku. Co kdybychom se trochu pobavili?“

Mladík zásadně nebyl proti a vyčkával, co si krasavice pro něho přichystá.

Položila kulatý táč na stůl, sedla si rozkročmo na usměvavého fešáka a ruce omotala kolem jeho mužných ramen.

Kámoši sedící na protější straně se tím skvěle bavili, když mu kráska tančila na klíně a čechrala si vlasy.

„No tak, Carlosi, buď' povolnější. Nebud' jako totální prkno,“ zavolal rozesmátý Jeremy.

I Ramirezovi se doma dobře bavili. U jídelního stolu s nimi byli i jejich společní přátelé – Eddie se svou blondátou manželkou.

Nina, se bavila nad textovými zprávami, které jí Jeremy posílal.

„S kým si to pořád chatuješ?“ zajímal se otec.

„Nebude vám vadit, když vás na chvíli opustím?“ zeptala se Nina.

„Jen klidně jdi,“ usmála se na ni matka.

Nina vstala od stolu se zabořeným obličejem do displeje mobilu.

„Nevíš, s kým si to pořád píše?“ nenechalo to otce klidným.

„Možná s nějakým klukem,“ usmívala se manželka a byla zahleděná na odcházející dceru.

„Rád bych toho kluka poznal!“ Už měl Nick hodně vážný výraz.

„Jednou ho snad poznáme. Ale ty svoji pětáčtyřícítku nech laskavě doma!“ vtipkovala jeho manželka Kelsey.

Eddie s manželkou se jen na sebe potutelně usmívali.

V baru právě naservírovala kráska další rundu Tequily. Nahnula se ke Carlosovi a zašeptala mu:

„Tady je mé číslo. Kdyby sis náhodou potřeboval popovídat,“ nenápadně strčila přehnutý ubrousek do přední kapsy džinsů.

Vzápětí odcházela k dalším štamgastům.

„No teda...!“ Pronesl Jeremy uchváceně.

Carlos nemohl ani mluvit, jak byl unesený ze sexy kočky.

Náladu jim ale zkazil vtíravý frajírek se svými dvěma kumpány.

„Jak vidím, tady se něco slaví, co?“ neodpustil si jízlivou poznámku týpek.

Nahnul se ke Carlosovi:

„Ty asi nevíš, co se proslýchá o tvé budoucí ženě.

„Víš, jak jsi vydělávala?“

„Cože?“

„Slyšel si dobře,“ nepřestával se týpek culit. „Ty ani nevíš, že se živila jako naprostá děvka?“

„Ty hajzle!“ vyskočil ze židle. Popadl ho pod krkem a praštil s ním o desku stolu. Panáky Tequily se roztříštily se na tisíce střeptů.

Carlos na něj napřáhl zařatou pěst.

„Nemáš na to, abys mě praštil,“ usmíval se týpek rozplácnutý na stole.

„Vsadíš se?“

„Carlosi, nedělej to! Nestojí ti za to!“ Jeremy se ho snažil přimět k rozumu.

„Víš, že spala i s Joshem!?“

„Cože?“ Podíval se na Joshe, který nevěděl, o co se vůbec jedná.

Carlos tolik informací nedokázal vstřebat a musel ze striptýzového baru ven na vzduch.

Ani tam nemohl vydýchat ty hnusné věci, co slyšel předtím. Jeremy vyběhl za ním.

„To nemůže být pravda!?“ zajel si Carlos oběma rukama do vlasů, jak byl děsně vytočený. „Tys to věděl?“ otočil se na Jeremyho.

„A o čem to mluvíš?“ nechápal ho.

„Ty moc dobře víš, o čem mluvím! Tvůj bráška se nezdá tak svatej, co?“

„Je to naprostá blbost, Carlosi!“ Posléze vyšel z baru i Josh.

„Já tě zabiju!“ A hodlal se na něj vrhnout.

„Co to děláš? Přeskočilo ti!?“ Chytil ho Jeremy zezadu.

Josh se tvářil vyděšeně.

„Pusť mě, ať si to s ním vyřídím!“

„Pustím tě, když se uklidníš!“

„Jsem v klidu! Stačí?“

„Fajn. Zavolám tátovi!“ okamžitě vyťukal na svůj dotykový mobil číslo na svého otce. Josh celou dobu stál nehnutě na místě.

Carlos zaprotestoval: „Ale já nikam nejedu! Nedokážu se jí po tom všem podívat do očí!“

Najednou se rozplakal jako malý kluk.

Jeremy akorát dokončil krátký telefonát a zadíval se na ubrečeného kamaráda.

„Proč mi to jenom udělala?“

Za malou chvíli se objevilo nóbl BMW a prudce zabrzdilo blízko u chodníku.

Ze zaparkovaného vozu vyskočil otec dvou mladíků. Uviděl na zemi sedět ubrečeného Carlose.

„Co se tady stalo, Jeremy?“ vyžadoval po synovi vysvětlení.

„Jeden týpek vyprovokoval Carlose. Je to ale na dlouhé vyprávění, tati.“

„Vstávej, Carlosi!“ pomohl mu na nohy Jeremyho otec.

„Ten hajzl Josh s ní spal!“

„O čem to mluví?“ zůstal poněkud udivený a soustředil se i na svého druhého syna.

„Nevím, tati.“

„Ale já vím! Ty jeden prasáku!“ Hodlal se opět vrhnout na Joshe.

„Klid, Carlosi!“ Krotil ho táta obou sourozenců. „Odvezu tě domů a vyspíš se!“

Uprostřed noci dovezli opilého Carlose domů.

„Proč mi to jenom udělala?“ mumlal si pro sebe opilý mladík při vystupování z auta.

Eddie přitiskl opilého Carlose na zeď a zazvonil. Jeremy počkal dole na schodišti, dokud se neotevřely dveře. Mezi kterými stál Nick.

„Promiň, že tě budím uprostřed noci, ale vedu ti syna!“

Nick se ustaraně zadíval na Carlose, který stál opřený o zeď se svěřenou hlavou.

„Pomůžeš mi s ním?“

„Jo, jistě.“

Dovedli opilého mladíka až do ložnice a položili ho opatrně na postel.

To už mezi dveřmi stála Madison.

„Proč mi to jenom udělala?“ mumlal si pro sebe tu stejnou větu.

Nastavající manželka neunesla pohled opilého manžela a musela se jít stranou někam vyplakat.

„Madison, co ti je?“

Všimla se paní Ramirezová dívky, která okolo ní proběhla.

Madison se zavřela do koupelny, sedla si na okraj vany a rozplakala se.

„Prosím tě, otevři!“ žadonila paní Ramirezová, protože si chtěla s dívkou vážně promluvit.

„Jděte pryč!“ křičela těhotná dívka.

„Když mi otevřeš, promluvíme si tom.“

I když se dívce těžce vstávalo, odhodlala se otevřít.

„Proč pláčeš, Madison?“

„Je toho na mě moc, paní Ramirezová.“

„Já vím, to bude ale dobrý. Zítra se přece vdáváš! Můj syn by tě jistě nechtěl vidět před oltářem takhle smutnou!“ Pohládila ji po vlasech a svoji nastávající snachu pevně objala.

„Už se tím nestresuj, čekáš přece Carlosovo dítě! „Jdeme na kutě, co říkáš?“ navrhla jí přátelsky paní Ramirezová.

Dívka přikývla a osušila si oči a šly společně do ložnice.

Kapitola 2: Svatba

Nastal ten den, který byl pro všechny tak výjimečný. Paní Ramirezová přicházející hosty vítala do rozkvetlé zahrady, kde se tyčily palmy až do nebes.

„Kelsey se tohle náramně povedlo,“ řekl s úsměvem Eddie, který všude kolem obdivoval celou její práci na cateringu a výzdobě.

„Jo. To je celá ona,“ řekl Nick s krátkým povzdychnutím.

V tom se náhle s rozevřenou náručí zjevil na zahradě jeho o pár let starší bratr smějící se od ucha k uchu.

„Tady je můj mladší bráška!“ usmíval se na něj urostlý muž s prošedivělým vousem.

„Johne!?“ V rychlosti pak odložil sklenici šampaňského na dekorační stůl a poplácali se s bratrem po zádech.

„Tak jak ti vzkvétá nemocnice?“ ptal se zájmem usměvavý Nick.

„Skvěle. Na chirurgii nám přibyly nové technologie. „Ale co ti budu podívat.“

Nick pak představil staršímu bratrovi svého nejlepšího přítele.

„Johne, tohle je Eddie.“

„My se trochu známe,“ prozradil usměvavý Eddie, když si podal s Johnem ruku.

„Vy se znáte?“ ptal se překvapený Nick.

„No, měl jsem menší úraz,“ dodal Eddie s úsměvem.

Madison ve svatebních korzetových šatech, se skvostným závojíčkem ve vlasech, postávala s paní Ramirezovou a s dvěma Nickovými sestřenicemi v kuchyni. Ty byly dočista unesené z její krásy.

„Bože. Jsi nádherná jako princezna!“ mávala s rozevřeným vějířem, neboť ji poléval horký pot po celém těle.

„Asi budu brečet!“ řekla druhá a byla naprosto dojatá.

„Madison, chci ti něco dát,“ řekla paní Ramirezová dojatým hlasem. Postavila se a připnula jí medailonek z bílého zlata, co se dědí už po celé generace.

„Tohle nemohu od vás přijmout, paní Ramirezová,“ namítla Madison při pohledu na neskutečně vzácný medailonek.

„Ale jdi,“ pohladila dívku. „Teď už přece patříš do rodiny! Chci, abys ho nosila!“

Trvala na svém a s dívkou se navzájem objaly.

Carlos vyšel do zahrady, aby využil chvílky klidu pro sebe. Jenže ho zpozorovala dvanáctiletá sestřenice Sofie. Byla již oblečená za družičku. Bylo to od pohledu krásné, usměvavé děvče. Kromě toho si moc dobře s Carlosem rozuměla.

„Carlosi!“ zavolala na něho a běžela se s ním obejmout.

„Sofie? Páni, ty jsi o kousek povyrosla! Už je z tebe velká slečna.“

„Neříkej, děláš si ze mě legraci?“

„Myslím to vážně. A kde máš malého Tristana?“

„Bráška je s mamkou a tátou,“ odpověděla Sofie.

„Tak za nimi půjdeme, co říkáš?“

S radostí se ho chytila za nabídnutou ruku a odešli společně za nimi.

Ještě před obřadem, který se měl uskutečnit asi za patnáct minut, měla Madison velké obavy. Navíc, její matka Jane měla jen dotěrné poznámky:

„To je pro tvého otce typické! Nikdy nepřijde včas.“ Tato slova potvrdila další dávkou alkoholu.

„Mami, kolikátou už máš skleničku?“

„Asi třetí? Možná čtvrtou? Nevím, nepočítám to,“ odvětila podnapilá matka.

Paní Ramirezová bedlivě střežila, aby nic nepokazilo slavný den. Proto se odpojila od svých přátel a šla za krásnou nevěstou a její výstřední matkou.

„Madison, už jsi připravená?“ zeptala se úsměvem.

„Ano, ale otec mi dělá starost. Už tady měl dávno být. Tohle mi dělá pořád.“

Ramirezovou tyhle nové zprávy dost zaskočily a musela rychle něco podniknout. Carlos postával před altánem a netrpělivě vyčkával na ten moment, kdy uvidí svou nastávající.

V okamžiku zařídila, aby zazněla svatební hudba, která doprovázela krásnou nevěstu a jejího tchána.

S úsměvem kráčeli po okvětních lístcích růží, co před nimi sypala Sofie se svým mladším bráškou Tristanem. Hostům se rázem rozjasnily tváře, když konečně uviděli krácející nevěstu, kterou hrdě vedl Nick. Předal nevěstu synovi a přisedl ke své ženě.

Oddávající kněz začal se svatební řečí:

„Vážení svatebčané, sešli jsme se, abychom spojili tento svazek dvou krásných lidí. Carlosi a Madison, otočte se čelem k sobě. Musíte opakovat, co vám budu říkat.“

Všichni přítomní povstali, aby vyslechli slova obou novomanželů.

„Já Carlos Edward Ramirez, беру si tě za svou ženu,“ pronesl oddávající a ženichova slova zněla jako ozvěna.

„Budu tě ctít, milovat, ale i v chudobě, dokud nás smrt nerozdělí,“ zakončil první část kněz, společně s Carlosem, který se díval do krásných, tmavě modrých očí své nastávající.

Oddávající se obrátil na nevěstu:

„Já, Madison Seymourová...,“ odříkal kněz stejná slova společně s nevěstou, která hleděla přímo do očí svého nastávajícího, dokud nedozněla poslední její slova.

„Musím se zeptat, zda má někdo námitku proti tomu, aby tito dva mohli vstoupit do manželského svazku? Nikdo? V tom případě, prohlašuji vaše manželství za uzavřené. Na důkaz si vzájemně vyměňte prstýnky.“

„Doufám, že je máš?“ potočil se Carlos na kamaráda Jeremyho.

„To víš, že mám,“ usmál se a podal je ženichovi.

„Nyní můžete políbit svou manželku,“ prohlásil oddávající.

Vášnivý polibek byl stvrzením manželského slibu. Členové rodiny se pak postavili do zástupu a blahopřáli novomanželům ke šťastnému manželství.

„Jsem ráda, že si Carlos vybral zrovna tebe. Buďte spolu moc šťastni,“ sdělila Sylvie a dívku objala.

Když přišla řada na strýce Adama, neubránil se silným emocím.

„Pojďte na mou hrud'. A ty, Carlosi, nezapomínej, že jsem u CIA! Budu tě bedlivě sledovat!“

Posléze následovalo nemalé překvapení pro novomanžele. Čtveřice mexických muzikantů se sombrery začali hrát známý song „Despacito“.

Carlos požádal novomanželku o tanec. Hosté se zvedli ze židlí a pohupovali se v rytmu krásné písně.

Najednou se na scéně objevili čtyři týpci z gangu „Mala Noche“.

„Co se to děje?“ divil se Carlos.

Vůdcem byl frajírek se šátkem staženým víc do čela, kérkou na krku, s rukama v kapsách kalhot, ten si troufl bez pozvání narušit svatební veselí.

„Pedro, co tu děláš? Nikdo tě sem nezval! Jsi černá ovce téhle rodiny!“ rozčílil se jeho otec.

„No jasně, to je tvůj věčný argument! Nic jiného nevymyslíš? Jdeme se také na svatbu pobavit!“

„Odejdi po dobrém,“ vložil se do nepříjemnosti Nick.

„Proč bych měl odejít, strýčku! Patřím přece do rodiny!“ uculoval se frajírek.

„Ne. Ty už do rodiny nepatříš!“ zuřil jeho otec.

„Pedro, prosím tě, odejdi,“ žadonila matka, která stála vedle rozzuřeného manžela.

V té chvíli se do situace vložil Carlos.

„Pedro. Tady nemůžeš být!“

„Proč? Abych ti nezkazil svatbu?“

Carlos se ovládl, protože věděl, že je jediný, kterého nepovedený bratranec poslechne.

„Hele, tohle nemá žádný smysl. Pedro, udělej jedinou správnou věc a odejdi!“

„Fajn. Když tady o nás nestojí, nebudeme překážet!“

Vyděšení hosté se nedokázali vzpamatovat z téhle nečekané návštěvy.

„Tak pokračujeme dál, ne?“ řekl už zase v dobré náladě Carlos.

V té chvíli se opuštěná Madison nechápavě dívala na malou louži pod svýma nohama a krev na šatech.

„Pane Bože!“ Vykřikla paní Ramirezová a běžela k těhotné dívce. „Madison rodí!“

„Cože?“ vykřikl zoufale Carlos. „Mami? Co budeme dělat?“

„Je potřeba zachovat klid. Tady ať zůstane jen pár lidí, připravených na pomoc. Ostatní se přesuňte a postarejte se o hosty. Musíme ji opatrně položit na zem a podepřít jí hlavu polštářem,“ sdělila synovi.

„Tady,“ podal jim polštář přibíhající strýček Adam.

Ramirezová položila dívce polštář pod hlavu.

„Bude to dobrý. Jen zhluboka dýchej, ano?“ Vyhrnula její šaty, aby zjistila, jak pokročil porod.

„Madison. Až budeš připravená, tlač ze všech sil, ano?“

Madison poslechla její slova, zatnula zuby a začala tláčit.

„Jsi výborná, už vidím hlavičku!“ prohlásila matka. Na její slova reagoval Carlos tím, že obrátil oči v sloup a seklo to s ním o zem.

Ochotně ho zaskočil strýček Adam, který se okamžitě porodu ujal.

„Můžu ti tykat, Madison?“ zeptal se klečící Adam.

„Jo, klidně, ale hrozně to bolí!“

„Já ti věřím. Teď musíš věřit ty mně. Nadechni se a ještě jednou pořádně zatlač! Vím, co říkám,“ radil jí Adam.

Rodička zakřičela z plných plic a zatlačila ještě usilovněji. Dítě bylo na světě.

„Je to kluk!“ vykřikl strýc. Zpráva se rozlétla po celé zahradě a vypuklo velké slavení.

Výkřik přivedl k vědomí i Carlose.

„Co se stalo?“

„Máš kluka, Carlosi!“ Citlivý mladík nadzvedl hlavu a znovu omdlel.

„Zvládla jsi to, Madison!“ řekla paní Ramirezová a dala jí pusku a čelo.

Kapitola 3: Příklad do rodiny

„Kde je táta?“ zívá mladík, který evidentně vyspával kocovinu.

„Vezl dědu na nějaké vyšetření,“ odpověděla mu matka, když mu připravovala jídlo.

Carlosovi se při pohledu na snídani zvedl žaludek.

„Podívej se, mami, brácha nic nevydrží,“ vtipkovala Nina.

Madison také nebylo moc do řeči. Právě skončila s krmením svého syna.

„Je všechno v pořádku, Madison?“ zeptala se paní Ramirezová.

„Ano.“ Malý si pořádně říhl, když mu Madison lehce klepala na zádička.

„To je ale šikula. Půjčíš mi ho na chvíli, abych se s ním pomazlila?“

„Ovšem. Ať pozná svou babičku,“ předala jí malého do náruče.

„Ty jsi můj mazlíček. Kdepak, ta podoba se nedá zapřít! „Co říkáš, Madison?“

„Seňoro Ramirezová, neviděla jste moji matku? Mám o ni vážný strach!“

„Ne, ale patrně ještě spí.“

„To je celá moje máma. Umí se vždycky bezvadně vypařit!“ nestačila dokončit, protože jí zazvonil telefon.

„Ano, mami. To je dost, že mi voláš. Co říkáš? Co se stalo?“

„Něco se děje, Madison?“ ptala se ustaraná paní Ramirezová, sotva skončila vážný telefonát.

„Táta leží v nemocnici! Musím hned za ním jet!“

„Pojedu s tebou. Nino!“ zavolala na dceru.

„Ano?“ Odlepila zrak od mobilu.

„Postaráš se o malého? Musíme s Madison něco vyřídit. Nekoukej a zvedni se!“

Nina otráveně vstala.

„Přebal malého a můžeš tady vyluxovat!“ Poslední slova říkala už mezi dveřmi.

Nina se moc hezky netvářila: „Vidím, že mi začíná perný den.“

Obě ženy vešly do vestibulu nemocnice.

„Dobrý den,“ pozdravila paní Ramirezová sestřičku tmavé pleti, která zrovna telefonovala za přepážkou. „Můžete nám říci...“

„Moment, mám telefon,“ řekla slečna podrážděně a podala jim prázdný formulář s propiskou na pult.

„Na co nám dáváte formulář k vyplnění?“ spustila na slečinku paní Ramirezová.

Do ostré výměny názorů se vmísila lékařka, která působila mile a vyrovnaně.

„Copak se tu děje?“ zeptala se doktorka.

„Tady ta paní...,“ ukázala na nafoukanou sestru.

„Jsem slečna!“

„To je jedno, ale jste velmi nepříjemná.“

„Omlouvám se za problémy. Někoho hledáte?“ zeptala se paní doktorka.

„Měl by tu ležet pan Gerald Seymour,“ řekla na to roztřesená Madison.

„Ano, ten tu leží. Pojd'te se mnou,“ řekla s úsměvem paní doktorka a odvedla je do pokoje 317.

Na posteli ležel muž s pleší uprostřed hlavy a s elegantním bílým knírem. U něho seděla jeho manželka, která vstala ze židle, aby se přivítala s příchozími.

Matka s dcerou si padly do náruče: „Madison, nechtěla jsem, abyste hned přijely.“

„Mami, proč jsi mi nebrala mobil? Měla jsem o vás strach!“

„Moc se ti omlouvám. Ale otec ti nechtěl přidělovat starosti,“ pohládila dceru po vlasech.

„Aha, no to je u tebe obvyklé.“

„Madison,“ promluvil potichu otec. „Strašně mě mrzí, že jsem tě neodvedl k oltáři. Ale kdyby ses dozvěděla, co se mi opravdu stalo, zkazil bych ti celou svatbu. A to jsem opravdu nechtěl.“ Bylo vidět, že mu dělá potíže mluvit.

„Tati, neomlouvěj se,“ řekla dcera a šla svého otce obejmout.

„Paní Seymourová, Váš otec si zlomil krční obratel, vidíte?“ Ukázala jim pacientův snímek. „Ale nebojte se, vše se spraví během systémové léčby,“ dodala doktorka s úsměvem a nechala rodinu o samotě.

Carlos se pod sprchou nechal unášet vlažnou vodou. Když ukončil sprchování, otevřel dveře a leknutím doslova zkoprněl.

„Co tady děláš? Kdo tě sem pustil?“ hbitě si zakryl svoje intimní partie ručníkem.

„Omlouvám se. Jmenuji se Michael. Vypadá to, že jdu asi nevhod. Ale bylo tu otevřeno. Možná jsem si spletl dveře!“ urychleně odešel.

Carlos se ještě nedokázal vzpamatovat z příchodu neznámého, co ho k smrti vyděsil.

Když vstoupil do kuchyně, netušil, že na toho fešáka znovu narazí. Ten právě hovořil s Madison:

„Omlouvám se, že nesu dárek s malým zpožděním. Jinak to nešlo.“

„To nevdá. Jsem ráda, že jsi přišel,“ řekla mu Madison a objala ho.

Žárlivý Carlos nehodlal na to dál koukat a zmizel. Ve vstupních dveřích narazil na seňora Santose.

„Ahoj, Carlosi. Máš doma tátu?“ zeptal se ho.

„Ne. Není tady! A ani mě to nezajímá,“ řekl a prošel okolo pana Santose.

„Kdo je ten mladík u vás, Carlosi?“ ptala se zvědavá matka, když přicházela k otevřeným dveřím.

Ten si bez odpovědi nasadil sluneční brýle a vyjel z garáže jako ďas. Matka zůstala ze synova odjezdu poněkud zmatená.